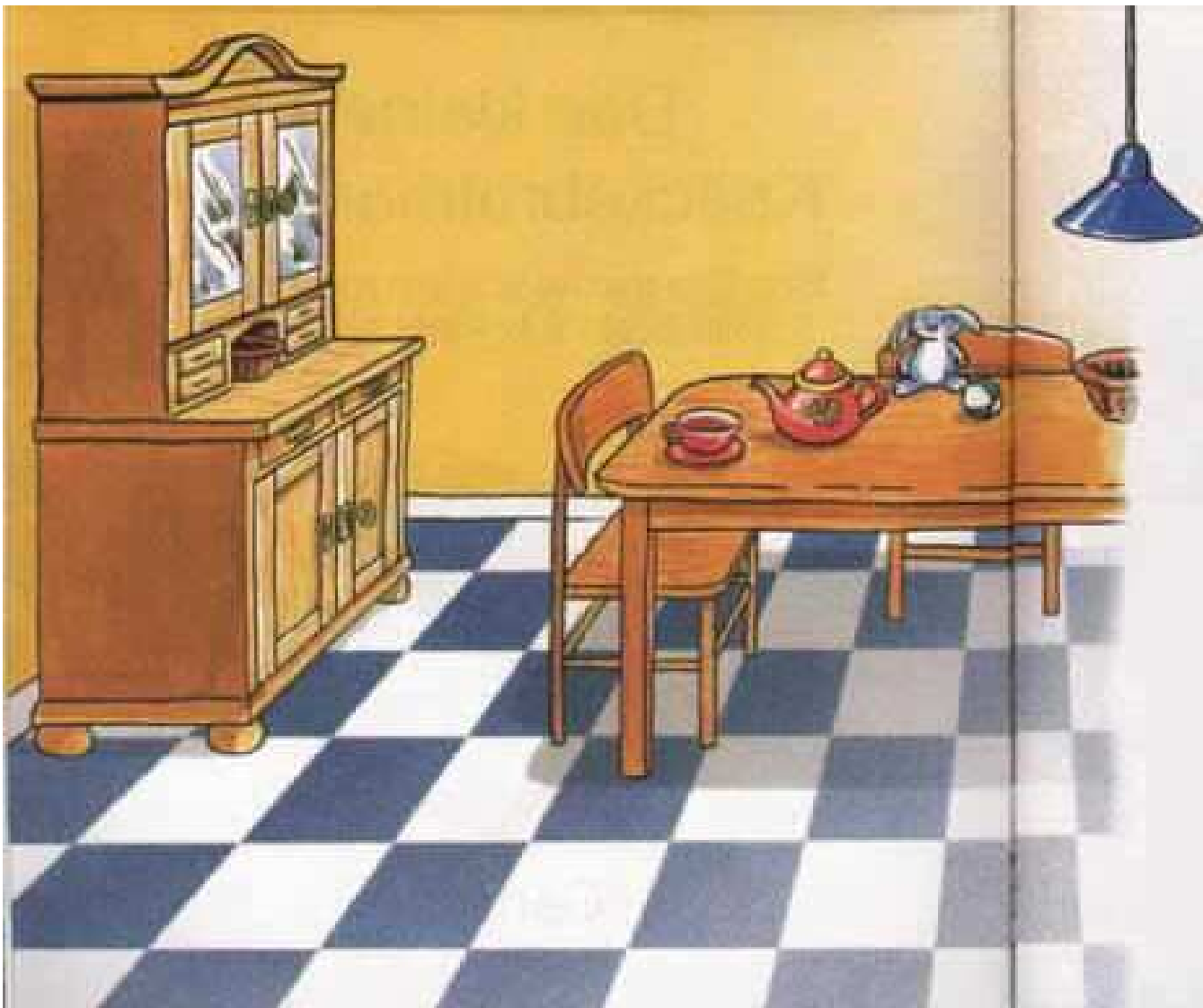

מפלץ הרקיקים הקטן

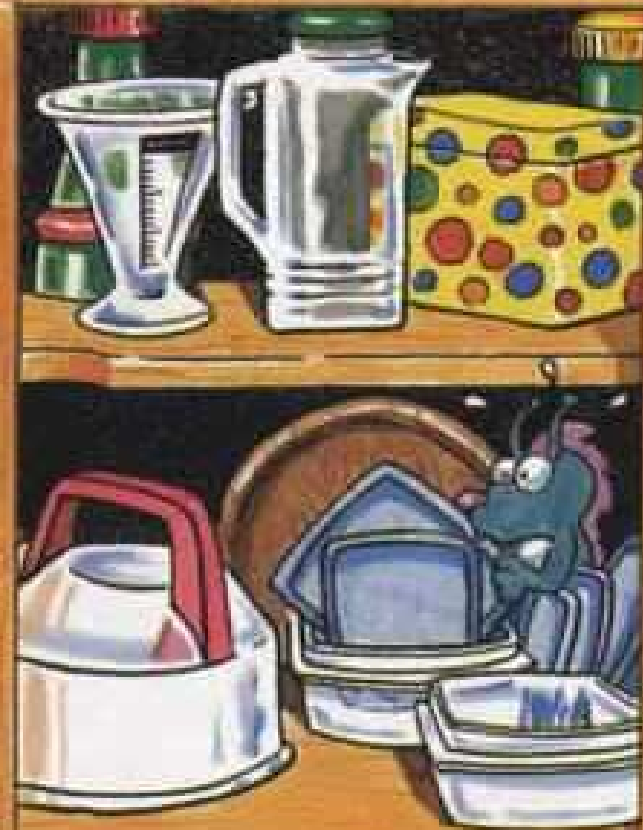
מרטינה פטרס

היה פעם מיפלץ ריקים קטן שגר במטבח, כמו כל מפלצי הריקים אחרים. בפינה הנידחת ביותר בארון המטבח של משפחת קנאק מצא לו מקום נחמד בתוך קופסת ריקים צבעונית. הוא התיישב על פירורים שונים וכרסם ריק אחד אחרי שני.

עד עכשיו איש עוד לא
גילה אותו, כי במשך היום
הוא הסתתר לגמרי מאחור
בתוך הארון, ובכל זאת
לבו דפק חזק כל פעם
שמישהו פתח את הארון
ואור היום חדר למחבוא
שלו. ואז הוא עצר את
נשמתו וישב בשקט, כמו
עכבר, בפינה שלו.
רק מאוחר בערב נהג
לפתוח את מכסה הקופסה
ולהמשיך לכרסם את
הרקיקים.

לילה אחד קמה נילי כדי ללכת לשירותים.
כשעברה ליד דלת המטבח, שמעה רעש מוזר.
קראק, קראק.
האם זה עכבר כלשהו שהתנהל במטבח?

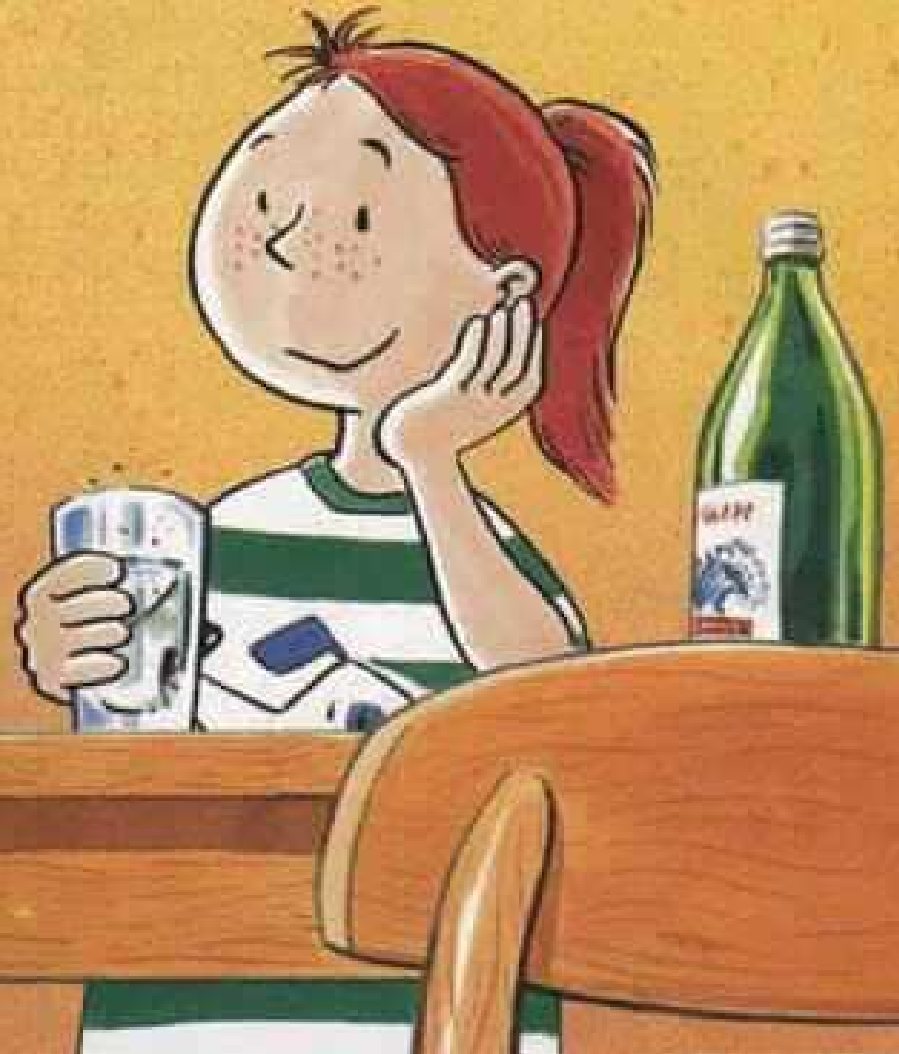
**נילי פחדה קצת מעכברים, ובכל זאת סקרנותה גברה על הפחד.
היא נכנסה בשקט, בשקט למטבח כדי לראות מאין בא הרעש.
הנה, הוא בא מארון המטבח. נילי פתחה את הדלת בזהירות
אבל שם היה חשוך מאוד כך שלא יכלה לראות דבר.
למפלץ הרקיקים הלב כמעט הפסיק לדפוק. מה עכשיו?**

הוא ניסה בזהירות להסתתר בין שני רקיקים, אבל אז.. מכסה של הקופסה נסגרה.
נילי נפלה אחורה מרוב אימה. מה זה?
"אווי! אל תעשי לי כלום!" שמעה פתאום קול דקיק.
הקול יצא באמת מקופסת הרקיקים! נילי השתוממה ונשארה עם פה פעור.
היא פתחה את המכסה וגילתה את המפלץ.

"מי אתה?" שאלה נילי. "אני מפלץ הרקיקים. אבל לא אעשה לך כלום! אני רק אוכל רקיקים, מציות, עוגיות שומשום, תופיני תבול. רק את הרקיקים מקמח מלא, העבים האלה, אותם אינני אוהב!

אנא, אל תלשיני עלי!"
המפלץ הקטן סיפר
לנילי על חייו בארון
המטבח. ונילי הבטיחה
לא לספר לאף אחד.
כבר התחילו עיניה
להיעצם לכן רק אמרה
"לילה טוב" למפלץ
הרקיקים, הכניסה את
הקופסה חזרה לארון
והלכה לישון.

למחרת בבוקר שאלה נילי את אמא "אמא את חושבת לקנות ריקים חדשים?"
"אבל הרי יש לנו עדיין ריקים מקמח מלא שאת אוהבת כל כך."
"לא, אינני אוהבת אותם יותר. הייתי מעדיפה עוגיות שומשום."
"טוב" אמרה אמא של נילי, קצת מופתעת.
אבל נילי רק חייכה וחשבה על ידיה הקטן, מפלץ הריקים הקטן.

בלילה הבא נילי התעוררה והלכה בשקט
למטבח. היא פתחה את הארון בזהירות.
"הי! מפלץ הרקיקים! איפה אתה? זו אני,
נילי." אבל איש לא ענה. בשקט הזיזה נילי
קופסאות אחדות וחיפשה את הקופסה
הצבעונית, המבריקה. אך גם זו לא הייתה
שם!
"הלו!" קראה נילי עוד פעם "ענה לי כבר!"

ופתאום שמעה אנחה
חרישית. אך זו באה הרי
מהמקרר?
נילי פתחה את המקרר. נכון!
שם עמדה קופסת הרקיקים.
בוודאי אחותה הקטנה שמה
אותה שם. היא הרי עושה כל
כך הרבה שטויות!.

נילי הוציאה את הקופסה ופתחה את
המכסה. שם בפניה ישב מפלץ הרקיקים
הקטן, מכורבל כולו. הוא רעד בכל גופו
ושפתיו היו כבר כחולות לגמרי.

**"מפלצון מסכן" אמרה נילי ולקחה אותו בזהירות בידה "צריך לחמם אותך!"
"בררר! כל כך קר במקרר שלכם!" אמר המפלץ. אבל מרוב עייפות וחוסר כוח
הוא נרדם בידה של נילי.
נילי שמה אותו בזהירות חזרה לתוך הקופסה וכיסתה אותו במגבת כלים.**

למחרת, כאשר נילי נכנסה למטבח, אמא הוציאה את המצרכים שקנתה. "הביטי, נילי, קניתי לך עוגיות שומשום!" היא לקחה ליד את הקופסה הצבעונית אך פתאום נתנה צעקה והפילה את הקופסה לרצפה. "מה זה?"

על הרצפה זחל מפלץ הרקיקים עטוף במגבת כלים והביט בפחד גדול למעלה, על נילי ועל אמה.

נילי סיפרה לאמא המופתעת את כל הסיפור. והן
החליטו שמעתה המפלץ הקטן יאכל איתן כל יום
את ארוחת הבוקר. וכמובן שיוכל לאכול עוגיות
שומשום, כמה שרק ירצה!

